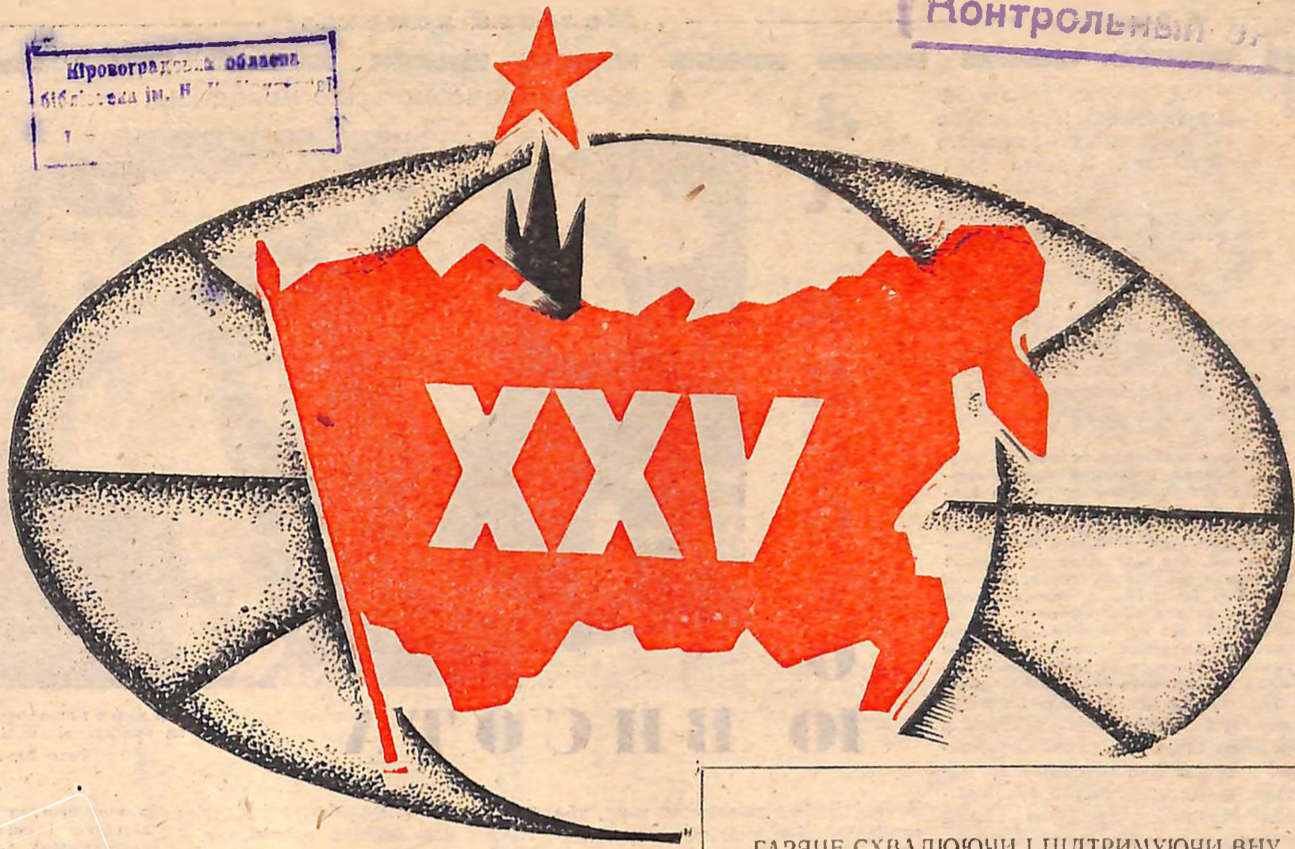

**ПАРТІЯ -
РОЗУМ,
ЧЕСТЬ І
СОВІСТЬ
НАШОЇ
ЕПОХИ**

Кіровоградська область
Місцевість ім. Н. Шумілової

Контрольний звіт

Сьогодні
в столиці нашої
Батьківщини Москві
починає роботу
XXV з'їзд
Комуністичної партії Радянського Союзу

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XVII

№ 24 (2123).

ВІВТОРОК

24

ЛЮТОГО

1976 р.

Ціна 2 коп.

МОЛОДИЙ КОМСОМЛЯР

орган Кіровоградського обкому АКSM

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

ГАРЯЧЕ СХВАЛЯЮЮЧИ І ПІДТРИМУЮЧИ ВНУ-
ТРИШНЮ І ЗОВНІШНЮ ПОЛІТИКУ КПРС, РА-
ДЯНСЬКОГО УРЯДУ, ДІЯЛЬНІСТЬ ПОЛІТБЮРО
ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ
ПАРТІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ, ГЕНЕРАЛЬ-
НОГО СЕКРЕТАРЯ ЦК КПРС ТОВАРИША
Л. І. БРЕЖНЕВА, КОМСОМЛЬСЬКА ОРГАНІЗА-
ЦІЯ ОБЛАСТІ СТАЛА НАДІЙНИМ ПОМІЧНИКОМ
ПАРТІЇ У ВИКОНАННІ ГРАНДІОЗНИХ НАКРЕС-
ЛЕНЬ ДЕВ'ЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ.

Партія і уряд високо оцінили працю молодих кіровоградців. За досягнуте виконання планів дев'ятої п'ятирічки близько 400 юнаків і дівчат нагороджені золотими і срібними знаками ЦК ВЛКСМ «Молодий гайдарієць п'ятирічки». 150 кращиків з них за ударний труд і відмінне навчання удостоєні високої честі в рік 30-річчя перемоги над фашистською Німеччиною бути сфотографованими біля свяченого прапора Батьківщини — Прапора Перемоги, за великі успіхи по комуністичному вихованню молоді Новоукраїнську районну комсомольську організацію було нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

80 тисяч юнаків і дівчат, зайнятих безпосередньо в сфері матеріального виробництва, стали активними учасниками патріотичного руху «П'ятиріччя — ударна праця, майстерність і пошук молодих». Чудосил трудовим дарунком молоді Кіровоградщини з'їзду рідної партії є введення в експлуатацію за роки дев'ятої п'ятирічки ударної республіканської комсомольської будови — Побузького нікелевого заводу, обласних ударних комсомольських будов — другої через Сальківського цукрозаводу, Куцівського селаватора.

Самовідданою працею ознаменувала молодь завершальний рік дев'ятої п'ятирічки. 602 комсомольсько-молодіжних колективи промисловості, будівництва, транспорту і сфери обслуговування

130 ТИСЯЧ КОМСОМЛЬЦІВ КІРОВОГРАДЩИНИ ДОПОВІДАЮТЬ:

виконали річний план до 25 грудня, в рахунок 1977 року працює 901 молодий виробничник, а 18 з них виконали по два п'ятирічних завдання.

Понад 25 тисяч раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом 820 тисяч карбованців — такий щорічний внесок в економіку країни чотиринадцятирічного загону молодих раціоналізаторів і винахідників області — учасників Всесоюзного огляду науково-технічної творчості молоді.

Розуміючи важливість нової п'ятирічки — п'ятирічки якості і ефективності, обласна комсомольська організація надає великого значення підвищенню ефективності виробництва і якості роботи. Сьогодні 1255 молодих виробничників працюють з особистим клеймом якості, 42 виробам, над якими шефствує комсомол, в 1975 році присвоєно державний Знак якості.

Виконуючи рішення XXIV з'їзду КПРС, XVII

Юнаки й дівчата орденоносної Кіровоградщини завіряють XXV з'їзд рідної партії, що доплатять всіх зусиль, вміння і ініціативу для успішного виконання народногосподарського плану, внесуть гідний вклад у створення десятиї п'ятирічки в п'ятирічку ефективності, і якості в ім'я зростання народного добробуту, в ім'я перемоги комунізму.

РАПОРТ ПІДПИСАЛИ 6601 ЧЛЕН ВЛКСМ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ КОМСОМЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ.

Праці О. В. Гіталова і Героя Соціалістичної Праці, лауреата премії Ленінського комсомолу В. І. Моторного стали тисячі молодих організаторів області. Серед них — Віктор Галушка, Анатолій Харнавий, лауреат премії Ленінського комсомолу, Валентина Єфременко.

Ударною справою комсомолу області залишилось тваринництво. В дев'ятій п'ятирічці на ферми області було за комсомольськими путівками направлено понад 4 тисячі чоловік, і кожен десятий з них — випускник СПТУ.

Понад 200 молодих доярок у боротьбі за приз «Першої тритисячниці Кіровоградщини» перевершили тритисячний рубіж надобів молока, 25 — чотиритисячний, а молода доярка радгоспу «Мар'янський» Маловисківського району Любов Швидюк надоїла в 1975 році в середньому по 5001 кілограму молока на кожну корову.

Вагомими досягненнями зустрічають XXV з'їзд КПРС учні і студенти Кіровоградщини. 99,7 процента складає успішність у школах області 47,7 процента учнів добились хороших і відмінних знань. В області працюють 194 учнівські виробничі бригади, а яких об'єднано понад 16 тисяч учнів.

МОЯ П'ЯТИРІЧКА

ЗАВИСОТОЮ ВИСОТА

ЗДОБУТКИ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ

На фото: комсомольсько-молодіжна бригада дільниці. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

НА МОПН долоті ще теплий бронзовий диск. Щойно його зняла із свердлярного верстата Алла Остапенко. Недовго вона чаклувала, та лічені секунди, буквальню, натиском кнопки зробила на дисковій чотирці отвори. Сьогодні свердлувальник за зміну може виготовити понад 700 таких деталей, а ще 4-5 років тому рекордною була норма — 50. Тоді, коли освоювали випуск насосів ПШ-50 та ПШ-100, дільниці за місяць виробляли максимум тисячу пластиків, зараз же навіть за зміну виробляємо більше.

Можливо знайдеться опонент і зауважить, мовляв, і бригада зроста кіткісно, і цех перейшов до нового корпусу, і обладнання нове встановили. Не заперечую, що ці фактори зіграли не останню роль у паростанні продуктивності. Але хочу підкреслити інше: за ці роки ми багато чому навчилися, працюємо без ВТК, а перевиконання норм стало для всіх звичним. То ж, наголосимо на першому плані завдання залишаються люди, сумлінне ставлення кожного до своїх обов'язків, бажання працювати по-стахановському.

Пластик на долоті ще виробітешне тепло, подум'яніе яскраво в промінні неонових ламп. Сотні таких деталей біля верстатів. І, здається, на дільниці світліше, привітніше, ніж на сусідніх. Бо кожна деталь, немов маленький шматочок неонового сяйва, виробітешне світає і тепло. І такі яскраві сяйва у руках кожного члена бригади. За верстатами — сімнадцять юнаків і дівчат. Переважно це комсомольці, але є й «ветерани» — Тетяна Щербаківа, Алла Осташко, якщо їх так можна назвати, коли їм лише за тридцять. Вони ще пам'ятають, як працювали в старому приміщенні, чимало операцій робили вручну. А зараз вони стоять за верстатами, зробленими за останнім словом науки і техніки.

На робочих місяцях ростуть гіркі деталі. І я вивчений: кожен до кінця зміни перевиконає завдання. Звідки ж ця вивченість? У житті бригади багато яскравих подій, адже життя у нас сьогодні цікаве і стрімке. Та найголовнішим здобутком колективу за останні роки вважаю те, що ми досягли взаємозамінності, тобто кожен член колективу освоїв всі суміжні професії. Потрібно, скажімо, Валентин Федорів, Наталія Щур,

Тетяні Ліфар на заняття хору, або ж Людмилі Стенашок та Грунком-сору Любові Васильєвій — спортивної секції, подруги замінять їх. Працює дільниця й тоді, коли хтось із членів бригади їде з агіткультбригадою або ж з хором до трудових полів і ферм, або ж на спортивні змагання.

І ще один здобуток — усю продукцію здаємо з першого пред'явлення. За девізом «Все починається від тебе» почали ми працювати декілька років тому. Виконання зміни, місячного, річного плану, п'ятирічки залежить від роботи кожного, зробив брак — відстрочив час дострокового рапорту — так розшифрували ми свій девіз. Працювали напружено, і усіх прийшло. Першим право здавати продукцію з особистим клеймом добилося комсомольці Зінаїда Воскобойникова та Валентина Федорів, потім Алла Остапенко, Тетяна Щербаківа, Юрій Чередишченко. У них вчаться інші. І сьогодні поважкам є з кого брати приклад. Чоти-

ри місяці працює у бригаді Наталя Щур, а вже освоїла три операції. Щойно прийшла свердлувальниця Тетяна Черкаська і успішно оволоділа суміжними професіями.

Склад бригади постійно оновлюється — явине в комсомольсько-молодіжному колективі — закономірне. Одні йдуть на службу в армію, інші — в технікуми та інститути. Останнім часом від нас пішли токарі Володимир Скляниченко та Віктор Міщенко. Обидва — студенти-заочники Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування — залишилися на заводі. Володимир призначений майстром на дільницю обойми ПШ-100, Віктор працює в технівділі цеху.

Так, одні йдуть з бригади, інші приходять, але традиції залишаються. Одна з них — починати кожен робочий день п'ятихвиличкою. На ній ми вирішуємо всі важливі питання, підбиваємо підсумки роботи за минулий день, складаємо плани на наступний. Традиція — бути поперед — теж з давніх. Особливо проявилася вона минулого року. Тоді у першій декаді червня, другій та третій — липні, першій — серпні, третій — вересні, другій —

жовтня бригада добивалася найвишого виробітку і стала переможцем у соціалістичному змаганні: «25 ударних декад — XXV з'їзду КПРС» серед колективів заводу. Того ж року, напередодні Жовтневих свят, колектив виборов третє місце у соціалістичному змаганні за три квартали серед комсомольсько-молодіжних колективів підприємств Кіровоградщини і був відзначений грамотою обкому ЛКСМ України.

Наші здобутки — в згуртованості, активності і бойовитості комсомольського колективу. Значні зміни відбулися в бригаді за роки минулої п'ятирічки. Та ще вагоміші завдання на нову — п'ятирічку якості і ефективності. Її ми розпочали із ударної вахти на честь XXV з'їзду КПРС, яку відпрацювали з найвищою продуктивністю праці. Так само працюватимемо, виконуючи рішення XXV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу.

В. БАДОВ,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади дільниці пластиків Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

За роки п'ятирічки в сільському господарстві ми добилися різкого зростання втрат продукції на всіх стадіях її виробництва, значно розширили місткості сховищ.

Незвично почався новий робочий день на будові. Ще з вікон автобусу хлопці і дівчата, що їхали на першу зміну, побачили, як в голубий простір неба повільно піднімався червоний прапор. На мить змовкли сміх і гомін в салоні — кожен ніби урочисто віддавав честь кумачевому символу, шанобливо вітав його злет на високій щоглі. А невдовзі юнаки й дівчата оточили начальника штабу ударної комсомольської будови.

ПРАПОР НА ЧЕСТЬ БРИГАДИ

Віктора Іщука і навперекі засипали запитаннями.

Поздоровлення приймали, хоча і трохі ніяково, чи від загальної уваги, з радістю. Нам першим випала честь нової відзнаки. Тим більш, що сталося це за кілька днів до пуску першої черги елеватора. То й ніби шана подвійна. В минулому місяці гарячі були дні — від нас залежало якнайшвидше передавати площі монтажникам. А вони буквально наступали на п'яти. Іноді ми штукатурили останні метри стін, а вони вже складали устаткування повним ходом. Таке сусідство, звичайно, підступувало нас — от і дійшли до темпу в півтори норми за місяць. Виконроб В. І. Долгов днями повідомив, що в рахунок першої черги здамо в експлуатацію ємкості замість сорока на шістьдесят тисяч тонн. Ну що ж, ми на совість трудилися, щоб було саме так. Адже лозунг у нас: «Куйцівський елеватор — достроковий!».

(Із щоденника групкомсорга комсомольсько-молодіжної бригади штукатурів **Н. ГАЛУЩАК**, яка брала участь в спорудженні ударної комсомольської будови — Куйцівського елеватора).

ПРОДОВЖЕННЯ ВАХТИ

У вихідні дні учні середньої школи № 11 міста Кіровограда знову зібралися разом. Цього разу вони проводили операцію по збиранню макулатури. Це — продовження трудової вахти, яка була оголошена в день початку роботи XXV з'їзду Компартії України і триватиме до закінчення XXV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу. Штаб по проведенню трудових операцій вже прийняв перші рапорти: зібрано більше чотирьох тонн макулатури.

М. ФЕДОРОВА,
старша піонервожата СШ № 11.

ТАКИЙ ХАРАКТЕР

ГОСПОДАРИ ЗЕМЛІ

Нещодавно в нашому колгоспі відбулася урочиста подія: підписували Рапорт комсомольців і молоді колгоспу імені XXV з'їзду КПРС. Нам є про що звітувати партії. Комсомольці — ініціатори проведення місячника підготовки тваринницьких приміщень до зими. Молоді механізатори, підтримавши почин маловісківців, до 20 січня повністю підготували сільськогосподарську техніку до весни. Ці, та багато інших рядків Рапорту свідчать про високу громадську активність молоді колгоспу. Ось характерний приклад. У серпні комсомольська група автопарку закликала молодь колгоспу вийти на суботник по заготівлі кормів для тваринництва. Саме в тому, що турботу про кор-

ми преслили воді, а не доярки, не тваринники, я вбачаю характерну рису сучасного молодого колгоспника — хвилювання не лише за свої обов'язки, а й за справи всього господарства.

А воно у нас велике. Починаючи ось тут — на землях мальовничого урочища, розливається до державних кордонів. Ось тому плани партії ми розглядаємо як завдання для себе. Обговорюючи проект ЦК КПРС до XXV з'їзду, вирішили: у змаганні за підвищення врожайності полів ключ до успіху — у створенні комсомольсько-молодіжних механізованих ланок. Ми вже сформували чотири такі ланки. Микола Тимошенко та Павло Довженко, Микола Татаров та Василь Луценко вирощуватимуть цукрові буряки, Іван Татаров та Володимир Барабаш — кукурудзу. Ком-

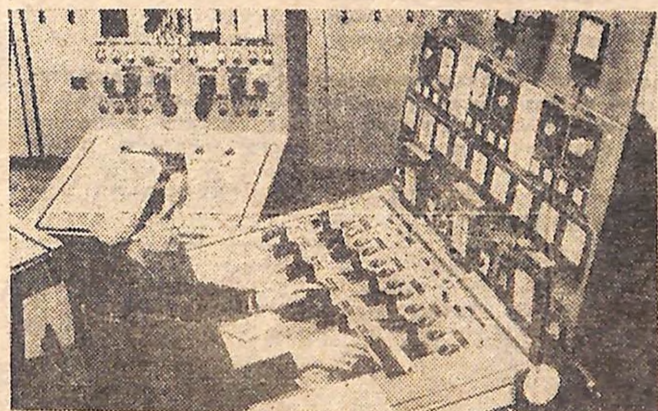
сомольські ланки на полях — це найраціональніша форма поєднання передових форм організації праці та комсомольського завзяття.

Н. ГОЛИК,
трактористка колгоспу «Маяк», кавалер ордена «Знак Пошани». Знаменський район.

На фото: **Н. ГОЛИК.**
Фото Б. ВІТОХНА.

ДНІ, ЩО СТАЛИ ІСТОРІЄЮ

Побузький нікелевий комбінат. За пультом управління рудотермічних печей Іліна ЩЕРБАКОВА.

Фото В. КОВПАКА.

«Закінчити будівництво Побузького нікелевого заводу».

(З Директив XXIV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971—1975 роки).

Цей короткий рядок партійного документа запалив комсомольські серця сотень молодих будівельників. Для багатьох з них будівництво ПНЗ стало початком долі. Ось кілька віх у тому вирі подій і звершень.

Рік 1971. Травень. Побузький нікелевий завод оволодів республіканською ударною комсомольською будовою. Створено штаб. На будівництво прибула перша партія робітників з комсомольськими путівками.

Рік 1971. Червень. Повним ходом йдуть роботи на рихтуванні основних корпусів: плавильного та шихтопідготовчого цехів, азотно-кисневої станції та цеху трубчастих печей. Сформовано першу комсомольсько-молодіжну бригаду теслярів-бетонників будівельного управління № 6. Її очолює Омелян Велика.

Рік 1971. Серпень. Трипач будівництво селіща металургів. Здано в експлуатацію п'ятиповерховий будинок № 89. На комсомольському веселлі Борис та Валентина Янішини комітет комсомолу будови вручили молодим подарунок: радіоприймач та ключі від квартири в цьому будинку.

Рік 1972. Листопад. Рудник Дерешоха дав перші тонни нікелевої руди.

Рік 1972. Січень. 12 комсомольсько-молодіжних бригад працюють на будівництві. Підбито підсумки змагання першого року п'ятирічки. Переможцем став колектив Омеляна Велика.

Рік 1972. Травень. Шириться змагання бригад за право підписати Рапорт ЦК комсомолу України про пуск першої черги заводу «Жодного відстаючого поруч!». «Комсомольська норма — 130 процентів!». «Кожному молодому робітнику — дві суміжні спеціальності!» — це девіз будівельників Нікелеграду.

Рік 1972. 19 серпня. З трубчастих печей пішов огарок. Цех за цехом скокуються ланки виробництва в єдиний ланцюг. Віже проведено ввиробування першої електронназвильної печі, трагту шихтопідготовки та інше.

Рік 1972. 10 вересня. Комсомольський штаб приїждє по перевірку використання бетону розливу. Виявлено значні резерви бетону, машин та робочого часу. Того ж дня начальник штабу Сергій Мендеринов доновів про результати на планірці керівництва будівельного комплексу.

Рік 1972. Листопад. На звітно-виборчих комсомольських зборах трудової юві, Побузького приїхала листа, адресованого в ...2022 рік. Вони заповніли нащадкам шевірно крокувати шадів, накресленням великим Леніном; а коржашекаю пристрасно вершити світлу споруду комунізму; бути гідним праїдів — героїв, які творили рогорів у їхніх серцях.

Рік 1972. 30 грудня. Перший радянський феро-нікель! У переддень 50-річчя Союзу РСР перша черга заводу стала до дії.

Це було свято. Вони співали зі славним девізом. Його святкували представники 31 національностей нашої країни. Побузький нікелевий будували росіяни Борис Петрухін, українці Омелян Велика, латвієць Едмундас Валюкас, вірмени Рафаїл Татевосян. Побузький нікелевий завод — це батьківщина.

А в листопаді 1973 року будівельники рапортували: «Партійне завдання виконано. Обидві черги будівництва заводу здано в експлуатацію!».

М. БІДЕНКО.

ЦЕ ТАК, — людина має залишити на землі після себе світлу пам'ять. І добре зело, з якого її спадкоємці виплекають щось величчине. Якщо ти геній — тобі під силу здивувати світ одразу, одним спалахом думки. Якщо в твоєму серці паленіє вогонь мужності і тобі судилося одкрити його на заповітній висоті — ти сягнув зірок. То — вікопсна мить слави. Та є кілометри, якими ти пройдеш без гучних овацій — чесно, скромно, не пристосовуючись до обставин, але широко, маючи свою високу мету — жити для людей і стояти за їхню правду, за невідому красу життя... От залишилися вже позаду полудні твого віку, а ти так і не помітив перед собою дивовижного світла слави, яка б тебе возвеличила якось одразу. А чи так це було? Оглянься, вибери з усіх років свої маленькі скарби і ти переконаєшся, що залишаєш після себе іншим теж велику реліквію. Від неї і світло слави, і велич життя, і промінь подавгу...

...І Андрій Якимович сьогодні ходив замислений. Мав відповідати синові на його запитання:

— Я хочу бути комуністом... Чи маю на це право?

В старого Легкошерста тоді й думка про себе:

— А я, чи можу я сказати йому впевнено: «Будь таким, як твій батько, і ти пройдеш правильно?»

Поверталися з неба продирані фашистськими кулями літаки. Санітари несли поранених вояків. Там, за горизонтом, вони кинулися в перший бій з гітлерівськими асами. І надали хрестати півні. А оці, зірчачі, поверталися на своє поле, аби знову відлітати і помститися ворогові. На аеродромі тоді була теж напруга. Старший механік авіацї Андрій Легкошерст гоїв «рапи» на зорішому крилі, щоб на завтра вони зляюся перед поріною силою. Для льотчика напруга, може, якусь годину. А тут, під налягачим небом війни, — якщо треба — і цілу добу, і дві... Так на берегах Волги, і на Прибалтійських плацдармах. Якщо відлітаєш 807-й авіанолк, то нагороду отримували не тільки льотчики. Слава — на всіх.

Звичайно, тут, на рідному полі, ніби й легше. Але це зараз так здається. Бо для голсового інженера МТС, бригадира тракторної бригади, парторга механізаторського колективу бій продовжувався і після переможного травня. Ще двадцять п'ять літ його руки торкалися гарячого металу машини, щоб на визволеній землі половили жита.

Коли останній раз комуніст Андрій Легкошерст давав молодому механізаторові рекомендацію в партію, він згадав на зборах Довженкову клятву: «Буду, хочу жити добром і любов'ю до людства, до найдорожчого і великого, що створено життям — до людини, до Леніна». Тепер може й слід знову повторити це синові. Але він скаже йому про себе, отак, як думав про скарби, з яких складається реліквія всього життя:

— Пройди до свого полудня чесно і ти будеш справжнім комуністом...

ГРУПКОМСОРГ тракторної бригади Валерій Легкошерст теж думав: «А як поспражньому?». І закарбовував собі: щоб без перепочки, щоб добримися руками і чистою совістю! Все треба віддати.

Можна й зупинити Т-74, бо вже є норма, борозна — на п'яти гектарах — для одного досить. Але ж не одному йому це треба. До вечора — ще такі ж гони. То хоч від цілоденної напруги налягає втома, він задоволений — отут завтра посіють зерно.

На його полі. І буде колосся, буде хліб для людей — від його чесних рук...

Два роки він прокладав борозну. З орденом їхав на X Всесвітній фестиваль молоді і студентів в Берліні. Комсомольця Валерія Легкошерста оточили юнаки і дівчата з ФРН, цікавились історією його нагород. З усього було видно, що їхня уява про наш радянський спосіб життя не то щоб мізерна, а навіть хибна.

— Цей орден за війну? Ви були солдатом?

Так, він був воїном-ракетником, відмінником бойової і політичної підготовки, і знаки бойової доблесті має. Але він уточнює: — Ми сіємо хліб!

І то була його найвища гордість. Співрозмовники Валерія, либонь, не зрозуміли його сповна. Знову дивувалися. Але як їм втлумачити, що в нас нема більшої мети, аніж оця — засівати землю зерном добра, під мирним небом планети. Не буде ж він їх переконувати, запросивши на лекцію. І двадцятип'ятирічний хлібороб мовив:

— З нашого села пішли боронити свою землю 700 отаких як я, 300 з них не повернулися, 160 мають орден і медалі — за вірність Вітчизні. Є в нашій Головкивці три братських могили — там поховані ті, хто визволяв село від ворога. Тут і обеліски героям. А за ними — садки і житнє поле. Ми їх плакаємо, бережемо. За це й орден таким як я...

Підходили до Валерія болгарські хлопці, слухали його нехитру оповідь і обнімали. Дівчина з Праги простягнула Легкошерсту рожеву квітку. А хтось з попередніх співрозмовників запитав: — Ви комуніст?

— Я — комсомолец, син комуніста!

З тією ж гордістю за свою причетність до таких високих ідей він виходив у стел вже п'яту весну. Погубив борозна зягла так далеко, що й не виміряєш ні гектарами, ні кілометрами. П'ять літ не зупинявся трактор Валерія Легкошерста, не завертав в майстерню на капітальний ремонт. І якби скласти воедино всю віддачу цієї машини, то можна було б поставити проти імені її господаря не цифру, а червоний рядок слів: весь дан колективу імені Калініна виробник Валерій Легкошерст, одним механізатором з бригади комуністичної праці.

ТАК, він першай, Бо комуніст, Партерг, Бо справжній господар. І тому з повним правом сьогодні каже на зборах механізаторів:

— Ми не маємо права перепочити. Бо перед нами — новий день.

...Але неділя все-таки вихідний. Та й в бригаді порядок — всі трактори, причіпний інвентар готові до весняного засіву. Зробили як і обіцяли — в лютому.

Мати кладе на блакитну хустину два ордени — «Червоної зірки» і Трудового Червоного Прапора. Перший — батьків, другий — синів.

Всі одягаються по-святковому. Віктор, молодший брат Валерія (теж механізатор) поправляє комсомольський значок і бере з столу гілку хвої:

— То вже підемо, товариші!

Так, вони — його товариші, порадики, найближчі, найрідніші — комуністи. Батько і брат.

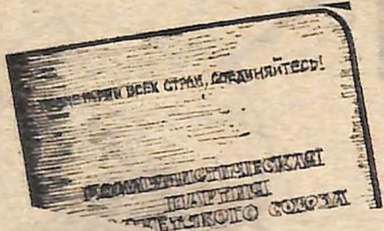
...Ишли до обеліска, що в центрі села. А за косогором — у розвідні випірнав сад, біліло поле. Іхне поле, на якому з своїх добрих рук вони кладуть скарби для людей...

М. ШЕВЧУК.

Олександрійський район.

КОМУНІСТ, СИН КОМУНІСТА

ВІН СКАЗАВ ПРОСТО: «МИ СІЕМО ХЛІБ!»

«При будівництві нових і реконструкції діючих підприємств машинобудування виходити з необхідності поглиблення спеціалізації виробництва машинобудівної продукції».

(Із Директив ХХІV з'їзду КПРС).

МОЛОДІСТЬ ПІСЛЯ СТА РОКІВ естафету дев'ятої прийняла десята

Саме таку пору переживає одне з найстаріших підприємств області — «Червона зірка». Держава падає великого значення розвитку заводу, який випускає понад половину посівних машин в країні. Лише на реконструкцію в дев'ятій п'ятирічці вклали 26,5 мільйона карбованців, або вдвічі більше, ніж у восьмій п'ятирічці. Масштаби оновлення дали змогу червонозорівцям за минуле п'ятиріччя освоїти 9 нових марок сівалок, в тому числі сімейство зернових машин СЗ-3,6 і 3 нових пристосування, добитись присвоєння двом сівалкам державного Знака якості.

Напередодні ХХV з'їзду КПРС на прохання «Молодого комунара» ці статистичні дані прокоментував заступник секретаря завкому комсомолу заводу «Червона зірка» Віктор Гура.

Новобудова поряд з корпусами-патріархами — характерний на нашому підприємстві пейзаж сьогодні. «Обнови» у вигляді найсучаснішого корпусу, а то й цілого комплексу увійшли в життя не лише зримо. Будовою п'ятирічки називають у нас корпус № 90. З введенням його в дію на серійну основу поставили випуск універсальної сівалки СЗ-3,6. Цю подію прискорили також і молоді червонозорівці. З самого початку будівництва корпусу завком створив ударний комсомольський штаб шефства. Вже на перші збори, де говорилось про завдання будівельників, члени штабу прийшли з конкретними пропозиціями. Тоді ж взяли соціалістичні зобов'язання — докласти всіх зусиль, щоб здати в експлуатацію корпус № 90 до кінця грудня вирішального року п'ятирічки. На допомогу будівельникам прийшли молоді робітники з усіх цехів і служб. Тисячі змін підраховували вони під час суботників і неділень, готуючи фронт робіт на будівельних майданчиках. Корпус вступив у дію достроково. Досвід комсомольського шефства, що народився в період його спорудження, завком зараховує до свого активу. Зараз розпочалося на заводі будівництво нового корпусу № 91. Вже готовий фундамент, йде монтаж залізобетонних конструкцій. Незабаром і на цій новобудові приступить до роботи новий оперативний штаб комсомольського шефства.

В. ГУРА,

заступник секретаря завкому комсомолу заводу «Червона зірка».

СЛОВО ДЕЛЕГАТИВ З'їЗДУ

Шліфувальниця Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, лауреат премії Ленінського комсомолу Юлія ЄВТУШЕНКО.

Ланкова ланки по вирощуванню цукрових буряків колгоспу «Росія» Голванівського району Галина ГОНЧАР.

„ВЧИТИСЯ І ВЧИТИ ІНШИХ...“

— Робітничий клас — горде ймення! Колись я мріяла стати за верстат, а як досягла свого, намагалась працювати врівень із своїми наставниками. Хто не знає того особливого задоволення, коли здійснюється намічене, коли з честю справляєшся зі своїм завданням. Таку радість пізнала і я, коли виконала особисту п'ятирічку, коли почула від своїх вихованців звернення: «Мій наставнику». А вже потім зрозуміла, що сьогодні замало любити свою професію, працювати ударно самій. Потрібно ще й багато знати, вчитися і вчити інших. Чомусь не йдуть з пам'яті слова В. О. Сухомлинського: «Перш за все людина залишає себе в людині». Вони пов'язані із думками про головне в майбутньому — виховувати послідовників, тих, хто продовжить твою справу. Виховувати комуністичне ставлення до праці. Адже ця найвища форма — сьогоднішній і завтрашній день радянського виробництва.

«ВИПЕРЕДЖАТИ ЧАС...»

— Про головне в житті не скажеш двома словами. Пам'ятаю той час, коли більшість робіт на плантації ще проводили вручну. Згодом прийшла техніка, поле з кожним роком ставало щедрішим. Найголовніше, що тоді, в перші дні своєї трудової біографії, зуміла правильно визначити своє місце в житті: то велике щастя працювати на землі, любити свою роботу. Невдовзі я очолила ланку. І головним стало прагнення до професійної досконалості. Разом з дівчатами, членами ланки, перечитали чимало спеціальної літератури, радились із передовими буряківниками республіки, все краще із досвіду їхньої роботи використовували в себе. Триста центнерів коренів з гектара стали нормою. І в особистих своїх нагородах за минулу п'ятирічку — ордені Трудового Червоного Прапора та ордені Леніна — вбачаю відзначення всього колективу. А що головне звіра? Життя нестримно йде вперед, щодня ставить нові проблеми. І найголовніше — не відставати від вимог часу. Випереджати час.

ТЕБЕ, РАБОЧИЙ ЧЕЛОВЕК!

Стихи Роберта Рождественского. Музыка Оскара Фельшмана.

В нас то, что нами прожито, — Свет юности и проседи, Свет нашей памяти крутой. Вдаль реки мчат и пеняются, В жизнь входят наши первенцы. В них не погаснет наш огонь.

Припев: Солнечным путем Шагай двадцатый век! Здравствуй, сын земли, рабочий человек! Сердцем навсегда усвой: Мир создан для труда! Этот мир — мой и твой.

2 раза.

День с солнца начинается.

Припев.

День тьме не подчиняется. И голоса людей слышны: Нет! — атомному крошеву. Нет! — взорванному прошлому. Нет! — грозвым глазам войны.

Припев.

Верь в гордое Отечество, Верь в разум человечества. Верь, что живет оно не зря. Мир вырастем у колосу. Мир завтрашнему космосу, Мир городам твоим, земля!

Сонячна ода

Ця ода не хвилі котитима,
Огорнуті в сірі слова.
Її вітрами, і квітами
Планета співа.
Співає в розкритій просині
Усмінене сонце руде
Цю оду, що зіткана з променів
Мільйонів сердець.
Пам'ятає!
Обертаєшся в дати знаменні.
Партіє!
На півнеба — червоні знамена.
Пам'ятає!
Твої сходи ведуть в незабутнє.
Партіє!
На півнеба — зоря п'ятикутна.
Партіє!
Шість букв, шість вогнених величних зірниць,
(А сяйво над світом — кризь морок і ніч).
Шість букв, шість бездонних і світлик джерел.
(Від Леніна мрія початок бере).

Шість букв, ніби пальці міцної руки.
(Нам дух не зламають ні герць, ні роки).
Шість букв, шість незгасних і вічних свічад.
(Безсмертям карбований крок Ілліча).
Шість букв, шестигранник, суворий алмаз.
(Об нього шліфуються поступ і час).
Партія!
Єдиній тобі, що майбутнє прослава,
Слава!
Несхитній у дружбі, могутньому сплазі,
Слава!
Тобі, яка людству надією стала
Слава!
Слава!!
Слава!!!
Цю оду під прапорним шовком,
Чуттям замінивши слова,
Русява, чорнява і жовта
Планета співа.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.

м. Кіровоград.

МОНТАЖНИКІ.

В ОБ'ЄКТИВІ— ЗАВЕРШАЛЬНИЙ

ВІСНІП ВОГОЇНЬ.

Фото В. КОВПАКА.

Ще з кількох років Василь Ковпак захопився фотографією. Ось уже 20 років він — професійний фотожурналіст. Неспокійна посада фотокореспондента обласної молодіжної газети «Молодий комунар» надає широкі можливості для багатьох зустрічей з трудівниками області. Пройдено багато кілометрів. Зі своїм незручним фотоапаратом В. Ковпак побував у всіх районах, містах Кіровоградщини.

Вчора в фойє кінотеатру «Комсомолец» відкрилася фотостанка робіт члена Спілки журналістів СРСР В. Ковпака, присвячена XXV з'їзду КПРС. Об'єктив зафіксував лише один трудовий рік Кіровоградщини — 1975-й, завершальний рік дев'ятої п'ятирічки. В центрі уваги автора — людина праці. Майстерно виконаний портрет В. Єфременко — трактористки колгоспу імені Леніна, Новоархангельського району, лауреата премії Ленінського комсомолу, зацікавилася глядачів фотороботи: «Чорнозем», «Шахтарі Олександрії», «На Сагайдацькій штафобриці» та багато інших.

Тут же привертало увагу розділи «Юністи» «Перемога», роботи про Ленінград, спортивні знімки.

М. СОМОВ.

У нашій області близько шести тисяч самодіяльних художніх колективів. В них беруть участь понад дев'яносто тисяч аматорів сцени. Ці вражаючі цифри вже самі свідчать про небувалий розвіток народної творчості.

Нещодавно і в нашому Гайворонському районі відбувся заключний концерт переможців Всеукраїнського фестивалю самодіяльної художньої творчості.

СПІВАЄ БАНДУРА...

ПІД СВІТЛИМ
ДНЕМ ЖОВТНЯ

чості. Він мав поетичну назву «Прибузькі зорі». Концерт, присвячений XXV з'їздові КПРС.

Незважаючи на свій похилі вік, я досі працюю завідуючим сільським клубом у Бугівому. Любов до музики, до ушлявленого нашої віковичною історією музичного інструмента — бандури — приводить трудівників у наш колектив. Радісно бачити, як у ансамблі розвиває свої творчі нахили молодь: робітник відділення «Сільгосптехніка» Павло Рудь, художній керівник клубу Микола Куб'як, учитель Василь Баранюк — молоді здібні хлопці.

Навчаються тонкощам музики поруч з такими вправними бандуристами як Анатолій Тодосійович Гресько. Я найстарший серед учасників, та це лише підтримує мене, намагаючись. Мимоволі стаєш молодшим, енергійнішим.

Особливо хочу сказати про головне. Бандура завжди оповідала про думи народу, його болі і настрої. Тому сумним був її спів ще до сходу нової зорі над світом, яку засвітив нам Жовтень.

А сьогодні... Бандура і далі розносить мелодії трудящого люду, тільки ж співає вона весело, заклично, піднесено. Славить нашу радянську добу. Судить самі: «Слава праці!», «В партії — наша сила», «Краю мій рідний» — твори з репертуару нашого ансамблю. До того ж, і музика, і слова створені самодіяльними композиторами і поетами Кіровоградщини.

У день відкриття XXV з'їзду рідної Комуністичної партії — ось вам високий зміст радянської дійсності: народ творить, складає пісні, народ співає — для всіх трудящих нашої Батьківщини. Хіба можна бути байдужим, усвідомлюючи цю символічну суть! І я з новим припливом творчих помыселів беру до рук свою бандуру.

П. ВОЛОШИН,
керівник ансамблю бандуристів Бугівського сільського клубу Гайворонського району.

«Поглянеш на дівчат — молодих, веселих, вродливих — і мимоволі напертаєшся думка: це ж завдяки творчості й ентузіазму всіх учасників її учасниць, яких ми бачимо!» танцювальний ансамбль «Степівчанка» Новоукраїнського Нацалу культури здобув популярність не лише на Кіровоградщині. Творчий колектив, добре відомий глядачам України, володар золотого медалі республіканського фестивалю, присвяченого 50-річчю утворення СРСР. У минулій дев'ятій п'ятирічці ансамблем присвоєно почесне звання народного. Очолює його делегат XVII з'їзду ВЛКСМ Віктор Марушак.

Фото М. ЧАЙКОВСЬКОГО.

РОСТУТЬ БУДІВНИКИ

В день, коли делегати XXV з'їзду Комуністичної партії України вітали з початком роботи з'їзду, я тут, в Кіровограді, теж приймала поздоровлення. В цей день я стала кандидатом в члени Комуністичної партії Радянського Союзу. Це символічно, що мої перші кроки в лавах багатомільйонної армії комуністів зіляються з початком нової п'ятирічки. Адже нам, молодим, тим, хто сидить сьогодні в аудиторіях і класах, належить здійснювати ті грандіозні плани дальшого розвитку нашої країни, що їх накреслить форум комуністів. Для моїх однокурсників і ще багатьох тисяч сьогоднішніх п'ятикурсників цей час вже не за го-

рами. Та треба сказати, що протягом п'яти років у вузі ми не лише спостерігали за тим, як трудяться наші ровесники і старші товариші. 103 реальних дипломних проєктів — це теж вагомий внесок у виконання попереднього п'ятирічного плану. На суму 20 тисяч карбованців вико-

нали члени студентського конструкторського бюро робіт для народного господарства. Чотири з половиною мільйона карбованців капіталовкладень освоїли за цей час будівельні загони вузу. Все це — дарунки з'їздові.

Та основна наша турбота — здобувати знання. Щоб бути справжніми помічниками партії,

ми повинні добре оволодіти не тільки спеціальними предметами, а й добре вивчити марксистсько-ленінську науку. Ось приклад. В останній зимовій сесії всі студенти групи С-31 здали екзамен з суєспільної дисципліни із «вдвінню». І це теж — дарунок з'їздові.

Незабаром нам вступати в самостійне життя. Обійаємо, що всі наші помысли будуть з партією, її ми віддамо свої знання і найкращі поривання душі.

О. ТАРАСЕНКО,
студентка Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, Ленінський студентіат, голова ради відмінників інституту.

Старти спартакіади «Юність»

Впевненість „Променя“

Протягом семи днів на ли представники «Променя» вони забрали у ворота своїх суперників три шайби, а у свої не пропустили жодної. Загальний результат 6:3 на їх користь.

Хокейстам «Променя» було вручено перехідний кубок міському комсомолу і диплом першого ступеня комітету по фізичній культурі і спорту при міськвиконкомі. Диплома другого ступеня удостоєні гравці «Чайки», а третього — колектив «Друфінальна гра. Краще гра-

Напружено проходила фінальна гра. Краще гра-

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ВЛКСМ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.